

РЕШЕНИЕ

№ 196

гр. София, 23.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XVII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Снежина Колева

Членове: Петър В.. Сантиров
Петя Попова

при участието на секретаря Снежана Н. Колева Маринова
в присъствието на прокурора Б. В. Б.

като разглежда докладваното от Снежина Колева Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20221100602665 по описа за 2022 година

Производството е по реда на гл. XXI НПК.

С присъда от 08.12.21г. СРС, н.о., 13 състав по нохд № 14995/2019г., всеки от подсъдимите Н. Д. и К. Л. е признат за виновен за престъпление, извършено в гр. София, от около 18 часа на 27.04.2017г. до около 09:30 часа на 28.04.2017г. по чл. 194, ал.1 вр. с чл. 63, ал.1 т.3 във вр. с чл. 20, ал.2 от НК НК и на осн. чл. 54 от НК и им е наложено наказание от по 5 месеца лишаване от свобода, като за подс. Л. е извършено и групиране на наказания. На основание чл. 69, вр. с чл. 66 от НК изпълнението на така наложените наказания за всяко от лицата е отложено с изпитателен срок за три години.

На осн. чл. 189, ал.3 и чл. 190, ал.2 от НПК подсъдимите са осъдени да заплатят солидарно разноските по делото .

На 09.12.2021г. е постъпила въззивна жалба от защитника на Д. – адв. К. М., в която бланкетно се очертават допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон. Искане за отмяна на присъдата и постановяване на оправдателна, а при условията на евентуалност – отмяна на присъдата и връщане делото за ново разглеждане от първия съд

В първо допълнение от 05.05.2022г. към въззивната жалба, адв.М. сочи, че СРС не е изпълнил изискванията на чл.305, ал.3 от НПК, което влече извод за липса на мотиви изобщо. Твърди се, че оценката на източниците е при допуснато нарушение на процесуалните правила: при наличните противоречия в показанията на св. К.ов от д.п. пред р.п., в тези по чл. 223 и тези в съдебното следствие, това противоречие не е обсъдено; твърди се, че изложените от първия съд съображения са формални, че е налице е пропуск да се забележи, че свидетелят съобщава изцяло нови факти. Изтъква се, че първият съд не е указал кои показания на свидетелите К.ов, К. и С. – тези от д.п. или от съдебното следствие. Възражава се срещу решението на първия съд да кредитира идентификационната експертиза по делото, доколкото вещото лице е изложило в нея вероятностен извод.

Поддържа се, че изводите по всеки един от съставомерните елементи на престъплението, за което е признат за виновен подс. Д., е въз основа на предположения, а не несъмнена доказаност.

Във второ допълнение от 12.05.2022г. към въззивната жалба адв. М. възразява срещу направената от първия съд оценка на показанията на св. К. и извод, че „съдействат“ за установяване на авторството. Намира се за погрешен извода на СРС, че показанията на св. К.ов, К. и С. са непротиворечиви. Поддържа наличие на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в приобщаване на показания на свидетеля С. на основание чл. 281, ал.1 т.4 от НПК, вместо непосредствен разпит при участието на подсъдимия и защитника му, както и отказа да се съпоставят в очна ставка подс. Д. и св. К.ов.

Във връзка с това се иска въззивният съд да проведе съдебно следствие и извърши исканите действия.

Като нарушение на материалния закон се конкретизира и отказа на СРС да приложи нормата на ч. 55, ал.1 т.2 от НК и да наложи обществено порицание, с което е допусната явна несправедливост.

В жалба от 20.12.2021г., защитникът на подс. Л.- адв. Е. Б. поддържа, че по делото не е доказан, който и да е от елементите от обективна и субективна страна на престъплението по чл. 194, ал.1 вр. с чл. 63, ал.1 т.3 от НК, твърди се че подсъдимите са невиновни и осъждането им е незаконосъобразно. При евентуалност се предлага да се измени присъдата и на подс. Л. да се наложи наказание, индивидуализирано по реда на чл. 55 НК - пробация.

Пред Софийски градски съд се проведе съдебно следствие и разпита свидетеля С.. В хода на съдебните прения представителят на СГП намира присъдата за правилна и законосъобразна, жалбите – за неоснователни и сочи че акта на първата инстанция следва да бъде потвърден. Защитникът адв. М. поддържа искането си за отмяна на присъдата и признаване на подс. Д. за невиновен и оправдаване по съображенията, подробно изтъкнати в жалбата и двете допълнения към нея. В случай, че съставът на съда не възприеме поддържаните от него доводи, моли присъдата да се отмени и делото върне на първата инстанция поради липса на мотиви. Защитникът на подс. Л. настоява за отмяна на първоинстанционния акт и постановяване на такъв, с който подсъдимият да бъде оправдан.

Подсъдимите Д. и Л. в право на защита заявяват че се придържат към заявеното от защитниците им. В право на последна дума и двамата настояват за справедлива присъда.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, XVII-ти въззивен състав, след като обсъди доводите във въззивните жалби и допълненията, както и тези, изложени в съдебно заседание от страните, взе предвид разпоредбите на закона и извърши цялостна проверка на обжалваната присъда, намери за установено следното.

Воззивните жалби са подадена в законоустановения срок, от надлежно легитимирани страни, срещу съдебен акт, който подлежи на въззивен съдебен контрол, поради което са допустими.

Разгледани по същество те са неоснователни, по следните съображения.

Установява се от фактическа страна, че към 2017 г. Фондация „С.“ с ЕИК **** била поставила прозрачна пластмасова кутия за дарения с размери 35см/35см/35см с пластмасов капак с процеп по средата и катинарче за заключване, на стойност към момента на деянието от 44,80 лв. (четиридесет и четири лева и осемдесет стотинки), в гр. София, в търговски център „България Мол“, находящ се на бул. „****. В кутията към инкриминирания по делото момент била събрана и се намирала паричната сума от 1000 лв. Събираните от фондацията пари били предназначени за деца, лишени от родителски грижи и деца с физически и психически увреждания.

На 27.04.2017 г. около 18.00 ч. изпълнителният директор на фондацията Д. си тръгнала от офиса на фондацията и преминала покрай мястото на което била поставена

кутията за дарения, като видяла, че същата била на мястото си и в нея се намирала и инкриминираната парична сума.

Към 2017 г. двамата подсъдими Д. / роден ****г./ и Л. / роден 11.08.2002г. / се познавали, често се срещали и излизали заедно.

На 27.04.2017г. те посетили търговски център „България Мол“, находящ се в гр.София, на бул.,****. Подсъдимите забелязали поставената там от Фондация „С.“ кутия за дарения и решили да вземат кутията и намиращата се в нея парична сума. В неустановен по делото момент в периода след 18.00 часа на 27.04.2017 г. Л. и Д. взели и изнесли от търговския център процесната кутия за дарения с намираща се в нея парична сума от 1000 лв. След като напуснали търговския център, подсъдимите отворили кутията, взели намиращата се в нея парична сума, а самата кутия оставили в безистен, намиращ се на около 50 метра южно от паркинг в близост до търговския център

По-рано същата вечер Д. се свързал със своя познат М.К.ов и се уговорили да се видят до "България Мол". След като излезли от сградата на търговския център подсъдимите се запътили към блока, в който живеел Д., а чакащият ги в близост К.ов ги последвал. След като стигнали до жилищния блок, Д. звъннал на друг свой познат - М. С. и го извикал да дойде. Подсъдимите се разположили на стълбите в междуетажното пространство на блока и почнали да подреждат и броят парите от кутията, като помолили М.К.ов и М. С. за помощ.

На следващия ден около 09.30 часа А.Д. отишла на работа в търговския център и установила, че процесната кутия за дарения не е на обичайното си място, за което уведомила охраната и бил подаден сигнал и до СДВР.

Въпреки че към този момент подсъдимите били непълнолетни, те могли да разбират свойството и значението на деянията си и да ръководят постъпките си.

Въззивният съд изгради своите фактически и правни изводи на база на доказателствата, събрани и проверени в хода на съдебното следствие пред първата съдебна инстанция. В допълнение се извърши непосредствен разпит на св. С., предвид необходимостта от непосредствена оценка на показанията на свидетеля, доколкото пред първия съд само са приобщени такива от Д.П., а същите са със съществено значение за формиране изводите по делото.

За да приеме установеност на фактите първият съд е приел, че източниците по делото относно т.нар. „главен факт“ – относно престъплението и неговите извършители имат непротиворечив характер и този извод се възприема за правилен от настоящия въззивен състав.

Първата инстанция е обсъдила събраните доказателствени източници; изложила е съображения кои от тях поставя в основата на своите изводи и какви са правните съображения за това. В мотивите е възпътен и отговор на основните възражения на защитниците срещу годността на доказателствените материали, поради което извод за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила по чл. 348, ал.3 , т.2 от НПК – липса на мотиви, не се констатира .

Правилно първата инстанция се е позовала на показанията на св. Д. и св. Табаков относно поставената кутия в „МОЛ България“, собственост на фондация „С.“ и наличието в нея на парични средства в нея. Отсъствието на писмен договор за поставянето ѝ в търговското пространство между управителя на фондацията и управителното тяло на „МОЛ България“ не рефлектира върху възможността кутията да е обект за кражба.

С основание първата инстанция се е доверила на показанията на свидетелите

Б.Георгиев и Р.Петков - служители в търговския център, които са възприели на видеозаписи от охранителните камери как две лица от мъжки пол на видимо млада възраст вземат кутията с даренията и я изнасят през аварийен изход на "България МОЛ", след което се отдалечили по бул. "България" с бърз ход, носейки кутията в ръцете си. Тези показания са обективни и се базират на непосредствено наблюдение над камерите и записите от тях. Същите кореспондират с данните от показанията на св. К.ов /еднопосочни по това обстоятелство в д.п. и в с.з./, възпроизвеждащ спомен за излизане на подсъдимите от МОЛ „България“ късно през нощта и от удостовереното в протокола за оглед на местопроизшествие от 28.04.17г. намерени веществени доказателства : кутия поставка – в аварийен коридор – стълбище на МОЛ „България“; на около 170 метра на юг по протежението на бул. „България“ на паркинг са намерени пластмасови парчета и пластмасов капак, заключен с катинар, като по средата на капака е намерен процеп с дължина 16 см.; на 50 м южно от паркинга, в безистен е намерена пластмасова прозрачна кутия с размери 35 на 35 см. на 35 см. с надписи; в долната част на кутията са намерени кръгли отвори, а горната е намерена напукана и с отчупен край. От протокола за оглед се констатира и това, че от вътрешната част на кутията, намерена в безистена, е иззета дактилоскопна следа / № 8/, което опровергава защитното твърдение, че тя е от външната част на кутията и е налице възможност за случайно попадане. Експертното изследване на тази следа е довело до заключение, че същата е идентична с дактилоскопния отпечатък от палеца на лявата ръка на подсъдимия К.Л.. Поради своята пълнота, яснота и обоснованост изготвеното заключение на вещото лице следва се кредитира, като в допълнение правилно е подчертано от първата инстанция, а и с това е даден отговор на възраженията на защитата за възможен достъп до кутията, която е на публично място, че отсъства легално основание за оставянето на такъв отпечатък от вътрешната страна на кутията и че единственото логично обяснение е оставянето му при отваряне на кутията .

Относно съдържанието на процесната кутия и приета за намираща се в нея парична сума от 1 000 лева. Извода се гради след внимателно изследване на показанията на св. Д., която сочи че за период от около 3 месеца кутията побира 2 000 лева, а след последното и изпразване около Коледа предходната година до датата на деянието - края на април е надхвърлен посочения период от време. Св. К.ов, присъствал на сортирането на банкноти и монети, сочи че сумата е била около 2 000 лева. Макар това действително да е негова преценка и има характер на предположение същото се ползва, за проверка показанията на св. Д.. На следващо и с решаващо значение за съда са показанията на св. К. от д.п., дадени по реда на чл. 223 НПК, приобщени в с.з. от 03.02.2021г., в които е възпроизвел признания на подс. Л., за размера на придобитата от подсъдимите парична сума - над хиляда лева. След прочита им в съдебно заседание свидетелят К. заявява, че поддържа казаното от него в досъдебната фаза, макар да допълва че няма спомен за такъв разговор с подс. К. Л.. Кредитират се от въззивния съд показанията на св.К. по обсъжданото обстоятелство. А това се обосновава с факта, че при разпита пред съдия св. К. нееднократно - три пъти в хода на своето изложение сочи такъв разговор между него и подс. Л.; два пъти описва и сумата споделена му от Кр. Л. - „над хиляда лева“ и „1 100-1200 -1300 лева“; дава

конкретиката кога е направено изявлението от подс.Л. - след като вече е бил разпитван в РУ МВР / констатира се разпит на свидетеля от 20.02.18г., неприобщаван/, при което съдът приема тези изявления за достоверни. С оглед съвкупната оценка на данните, съдът възприе установеност на приетия от обвинението размер от 1 000 лева .

На следващо място, настоящият състав изразява съгласие с оценката, направена от първия съд, че коментираното извънсъдебно признание на подс. Кр. Л. за размера на сумата може да се цени като своеобразно признание на авторството на деянието.

Извънсъдебно признание, но от страна на подс.Д., съдът намира възпроизведено от св. М. С.. Последният пред настоящият състав безпротиворечиво изнася твърдения относно личните си действия - отишъл в блока на подс. Д., т.к. последният му се обадил и там сортирал монети и левове. Свидетелят посочва, че непосредствено от Д. е разбрал, за откраднатата кутия за дарения от „МОЛ България“. Тези показания кореспондират и са еднопосочни с изявленията на свидетеля от д.п., дадени пред съдия. Въз основа на тях се извежда, че на стълбището са били още и подс. К. Л. и св. М.К., и че след като той / св. С./ си тръгнал с М., на мястото останали подсъдимите Д. и Л.. След прочит, показанията от 10 май 2018г. /по чл.223 НПК/, се поддържат от свидетеля и кредитират от съда. Свидетелстването на С. се отличава с яснота и конкретика, вкл. в частта на възпроизведеното извънсъдебно признание на Д.. Обстоятелствата, които описва С. са в кореспонденция с показаното от св. К.ов, поради което се поставят в основата на доказателствените изводи, както е направила първата инстанция.

На следващо място, производните доказателствата относно авторството на деянието са в кореспонденция с показанията на св. К.ов, с преки наблюдения върху излизането на подсъдимите Д. и Л. от „МОЛ България“; придвижването им до блока на Д.; изпадането на много монети от Д.; броенето на парите. Въззивният съд намира, че показанията на св. К.ов, по съществените за производството обстоятелства са еднопосочни и не пораждат съмнение в добросъвестното изложение на възприетото от него. Защитникът на подс. Д. е прав, че са налице противоречия в някои от показанията му, но според въззивния съд, те не влекат извод за цялостно отхвърляне на съобщаваното от него.

От показанията в съдебно заседание и приобщените показания от д.п., дадени пред разследващ полицай на 29.12.2017г., както и тези дадени по чл.223 от НК се констатира еднопосочност в свидетелстването на К.ов и установеност на уговорката да изчака подс.Н. Д. в района на „МОЛ България“ процесната вечер, а също и че първото лице е изпълнило това условие. Установява се дадено от Д. указание към първия да се придвижи до една пряка на бул. „България“, след което двамата подсъдими, следвани от св. К.ов както твърди последния са се придвижили до блока на подс. Д.. Вярно е, че от трите източника на показания на св. К.ов, единствено в тези от съдебно заседание се съдържат твърдения на свидетеля, че е възприел излизането Н. и К. от „МОЛ България“. Самият К.ов, обаче го обяснява с пропуск да заяви това пред органа на д.п., като допълва, че като е видял лицата се е запътил към тях. Настоящият състав няма основание да дискредитира

показанията на свидетеля по този факт от с.з., още повече, че след прилагане на процесуална техника и прочит на показанията от д.п., в които не се съдържат такива изявления, свидетелят е потвърдил, че помни такъв факт. Извода за достоверност на показанията на свидетеля по това обстоятелство се извежда и след анализ на друга част от показанията му в рамките на свободния разказ, в който описва редица детайли, които очертават лицето като действителен наблюдател, а не като пресъздаващ чужд или недействителен разказ: а именно след излизането на Д. и Л. от МОЛ-а К.ов възпроизвежда излизането на охраната след тях и нейното поведение, състояние - чудела се какво се случва.

Обстоятелство, по което се констатира противоречия в показанията на свидетеля, е и соченото в съдебно заседание от свидетеля, че видял Д. да носи нещо при излизане от МОЛ-а, за разлика от обратните твърдения в двата разпита в д.п. – от 29.12.17 и 10.05.18, при което настоящият състав намира, че не може да изведе несъмнен извод за доказаност, че Д. е носил нещо и това е поради наличната колебливост от св. К.ов по този въпрос: смята че е видял, но уточнява, че може и да са фалшиви спомени.

Нов факт, споделен от свидетеля едва в с.з., с косвено значение е съобщеното от К.ов, че докато напускал района на МОЛ-а от Д. са паднали много стотинки. Такова твърдение не е било наведено в предишните разпити, но съдът няма основание да го счита за невярно, недобросъвестно и противоречащо на обективните факти. Аргумент за това е, че в съдебната фаза, за разлика от Д.П., разпита на свидетеля се извършва при условията на открито заседание, с участието на страните, което дава възможност за по – задълбочен и детайлен разпит, а от тук и за възстановяване и възпроизвеждане на допълнителни обстоятелства. Няма основания св. К.ов да се счита предубеден или злонамерен, както поддържа защитникът. Според този състав, твърденият конфликт между св. К.ов и подс. Д. и най – вече прекъсването на отношенията им, е житейски оправдано да се е случило така както твърди К.ов – поради и след процесния случай, а не обратното. Би отсъствала каквато и да е логика подс. Д. да се доверява и обажда по телефона на К.ов; да му указва да го изчака в района на „МОЛ България“, да настоява да бъде изчакан, да му се доверява и т.н., при положение че между лицата е имало лоши отношения.

Правилно първият съд е приел, че лицевоидентификационната експертиза / протокол № 381/2018г./ не опровергава данните от гласните източници. Очевидно е, че в нея се съдържа извод, че на фотоснимките на DVD – R / записи от вътрешни и външни камери от 22:00 ч. на 27.04. до 00:20 часа на 28.04.17г. на МОЛ „България“/ най – вероятно са заснети едни и същи лица с тези по представения сравнителен материал от Д. и Л.. Експертизата е обоснована и това се констатира от отразените признаци по които е извършено идентификационното изследване. Установени са при Л. седем, а при Д. осем частни признака на съвпадение. Действително идентификационния резултат не носи категоричност, а и не е изяснено в разпит от вещите лица колко признака е следвало да се установят за категоричен извод. Въпреки това, въззивният съд намира, че тази експертиза не следва да се изключва от доказателствения материал, а обратно - да се ползва за проверката му, като се обърне внимание, че тя не е единствен източник на данни.

С основание първият съд е кредитирал СППЕ с изводи, че подсъдимите са могли да разбират свойството и значението на извършеното и да ръководят постъпките си; както и че няма данни поведението им да е било мотивирано от лекомислие или увлечение. И този съд намира, че на заключенията следва да бъде дадена вяра, тъй като са пълни, ясни, обосновани и изготвени от лица с изискуемите специални знания.

Подробни и правилни съображения са изложени от първия съд по отношение изключването на показанията на св. М.Хайредински и Д.Георгиев и същите не следва да се преповтарят.

Не се споделя от настоящия състав възражението на адв. М. за отсъствие на доказателствен анализ в мотивите на СРС. Първият съд се е позовал кои доказателствени източници ползва и кои не - и какви са причините за това. Обсъдени са всички събрани по делото доказателства.

Относно авторството на деянието видно е, че първата инстанция изцяло се е доверила на приобщените показания на св. М.С., както и на показанията на свидетелите К. и К.ов. Относно показанията на К. е следвало да се конкретизира кои показания се кредитират от д.п. или пред състава и защо. Що се отнася за показанията на св. К.ов първият съд подробно и правилно е отразил, че по същество и относно излизането на подсъдимите от „Мол България“, отиването им до сградата, в която живее Д., изваждането и поддръждането на банкнотите твърденията са еднопосочни, а противоречия има само по някои от обстоятелства, които за пълнота, убедителност и цялостност на анализа, е следвало да очертае и оцени. Въпреки изложеното, волята на първия съд е ясно и конкретно заявена. Съществено е и това, че е правилен извода на СРС че доказателствена съвкупност оформя единна и непрекъсваема логическа верига от факти, водеща до единствено възможен необорим извод за авторството на деянието в лицето на двамата подсъдими.

Неоснователно е и възражението на адв. М., че първата инстанция е надхвърлила пределите на производството, очертани от фактите в обстоятелствената част на обвинителния акт. И това е така, т.к. първият съд, по предмета на доказване – извършена кражба, с посочена правна квалификация, не е въвел нови фактически обстоятелства. Видимо е, че фактите, приети за установени по отнемането и установяване на фактически власт над вещите, предмет на престъплението са идентични за заявените в обвинителния акт, а допълнително въведеното броене, поддръжане, сортиране на парите е факт, последващ извършената кражба, поради което и с включването му в мотивите на присъдата не се ограничават правата на подсъдимите във връзка с предявеното им обвинение .

При така установените по делото факти, първият съд правилно е приел, че всеки от подсъдимите - Н. Д., К. Л. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 194, ал. 1, вр. чл. 63, ал.1, т.3 от НК, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК, при отсъствие на данни за поведението им да е мотивирано от лекомислие или увлечение .

Изтъкнатите от СРС съображения относно наличието на обективни и субективни признаци на посочените престъпления са вярно, подробно аргументирани по отделно за всяко от лицата и не следва да се преповтарят. Подсъдимите, в съучастие като извършители, с действия прекъсват фактическата власт, упражнявана над процесната кутия с парични средства, от фондация „Сийдър“ и напускатки с нея обекта – „Мол България“ установяват своя фактическа власт над предмета на престъплението.

Предмета на престъплението и неговата стойност са установени в производството. В отговор на възражението на защитника на подс. Л., че неясно чие владение и собственост е била кутията, и с колко средства, следва да се посочи, че несъмнено се установи, че не само същата, но и паричните суми в нея са във владение и собственост на фондация „С.“, а не на „анонимните хора“, оставили даренията, нито на нуждаещите се от

тях, в чиято полза са събирани, както поддържа защитата. Това, че вещта е била оставена на публично място не означава, че фактическата власт над нея не е упражнявана. Обратно, над поставената кутия е бил осъществявана фактическа власт, пазене и контрол, а средствата събирани периодически от представители на фондацията; отделно, достъпът до съдържанието в кутията и самата нея не е бил свободен – и поради това се е наложило и счупването на същата от извършителите.

Настоятелно поддържаното възражение, че липсата на яснота чии са „стотинките“ в кутията и че то води до отсъствие състав на престъпление, е неоснователно, разгледано в аспекта на субективната страна и представите на подсъдимите относно извършеното престъпление. Доводът е неоснователен, т.к. очевидно налагащ се е извода, че съзнавано и от двете лица, е че предмета престъпление не им принадлежи, нямат права върху него, чужд е, поради което и те нямат право да извършват действия с него.

При прегледа на обосноваваните правни изводи на първата съдебна инстанция и съвпадащите с тях такива на настоящия състав, изводът е че отсъства неправилно приложение на материалния закон, както се поддържа от адвокат М..

Определянето на наказанието е извършено от СРС след замяната на предвиденото в особената част наказание за престъплението по чл. 194, ал.1 от НК /до 8 години лишаване от свобода/ с това, визирано в чл. 63, ал.1 т.3 от НК /до три години/. Приложена е нормата на чл. 54 от НК, като и при двамата подсъдими, за отегчаващи отговорността обстоятелства се изтъкват начина на извършване на престъплението, определено като такова при отсъствие на спонтанност, както и особеностите на предмета на престъпление - средствата – за дарение на лица в неравностойно положение. Освен тях, настоящият състав констатира и начина на извършване сочещ на проявена дързост – т.к. се реализира посягане на предмет на публично място, макар и нощно време, когато достъпът на хора е ограничен, но пък при налична охрана; както и негативния отзвук на деянието сред кръга от познати на подс. Д. и подс. Л. /извод от показанията на св. К.ов/.

За смекчаващи обстоятелства първият съд приема: за подс. Д. чисто съдебно минало и добри характеристични данни, а за подс. Л. - извършване на деянието скоро - около осем месеца след навършване на 14 годишна възраст. За подс. Л. е констатирано и чисто съдебно минало към момента на деянието, като за извършени от подс. Л. престъпления преди процесното /август 2016 / и три след него / юли 2017, декември 2018 и март 2019г. /присъдите са постановени през 2019, 2020,2021г. Към смекчаващите обстоятелства, този съд следва да добави и това, че предмет на обвинението е сумата от 1 000 лева, който минимално надхвърля

2

МРЗ

към

При

тези обстоятелства, настоящият състав прави извод, че основания за определяне на наказанието по реда на чл. 55 от НК не са налице. И това е така поради отсъствието на кумулативно изискуемите предпоставки: многобройни или изключителни смекчаващи обстоятелства, при които и най – лекото наказание да се окаже несъразмерно тежко. Данните, които да навеждат за несъразмерност, несъответност и излишна тежест на наказанието от 5 месеца лишаване от свобода, не се констатира. Същото, обаче не може да се твърди за определеният изпитател срок от три години. Макар и наложен на законово основание – чл. 69, ал.1 във вр. с чл. 66 от НК, той е определен в завишен размер, който прекомерно увеличава периода на репресията, която следва да се търпи от двете лица. Това се обосновава с обстоятелството, че от момента на деянието до постановяване на окончателния акт е изминал продължителен период от време. В тези рамки подсъдимите са демонстрирали изрядно процесуално поведение и в д.п., от момента на привличането им като обвиняеми – от 20.06.2019г., и в съдебната фаза отпочнала три месеца след това, като се констатира едно невявяване на подс. Л. пред съда, но при получени сведения от майка му, че лицето се явило в Пробационната служба. Актуални данни за други противоправни техни действия не са налице. Посоченото мотивира този състав да приеме, че целите на наказването, включително и тези по чл. 60 от НК /превъзпитание и подготовка за общественополезен труд/, биха били постигнати с по – кратък изпитателен срок, а именно в

размер от 1 година и 6 месеца. Посоченото компенсира и продължителността на производството, обусловена от издирване за разпит на свидетелите К.ов и К., но и от закъснялото назначаване на фотосъпоставителна експертиза в досъдебната фаза. Що се отнася до съдебната фаза, видимо е, че за разглеждането на делото в началото са възникнали пречки от обективно естество, поради обявеното извънредно положение месец март 2020г., а след това са настъпили и други събития, несвързани с поведението на съда и страните - например отказ от поета защита и отново издирване на свидетел, които са довели до отлагане на заседания. При тези съображения съдът прие, че този фактор следва да доведе до намалява на изпитателния срок, но не и да се тълкува като обстоятелство, което да предопредели прилагането на нормата на чл. 55 от НК.

Присъдата на първия съд в частта на определено общо наказание по чл. 25 вр. чл. 23 от НК на подс. Л. е правилна, като с основание е прието, че по посочените дела деянията са извършени преди да има влязла в сила присъда за което е да е от тях и за същите следва да се определи общо наказание в размер на най - тежкото, а именно това по процесното дело в размер от 5 месеца лишаване от свобода. С оглед приетото по – горе относно размера на изпитателния срок, същият следва да се намали от 3 години на 1 година и 6 месеца.

Правилно първата инстанция е извършил преценка, че разноските следва да се поставят в тежест на подсъдимите, но отговорността за тях е самостоятелна, а не е солидарна, т.к. не е предвидена в закона, нито е възможно уговарянето й по арг. от чл. 121 ЗЗД. Ето защо, разноските съобразно правилото по чл. 189, ал.3, изр. 2 НПК следва да се понесат по равно от подсъдимите. С оглед горното и на основание чл. 334 т.3 от НПК във вр. чл. 337, ал.1, т.1 от НПК в посочените част обжалваната присъда следва да се измени.

Предвид това, Софийски градски съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА присъда от 08.12.21г. СРС, н.о., 13 състав по нохд № 14995/2019г., СРС

в частта, в която на основание чл. 69, ал.1 вр. с чл. 66, ал.1 от НК е определен за подсъдимите Д. и Л. изпитателен срок от по три години, като го **намалява** за всеки от двамата на **една година и шест месеца**;

в частта по отношение на подс. Л., с която определеното общо наказание по чл. 25 вр. чл. 23 от НК, на основание чл. 69, ал.1 във вр. с чл. 66, ал.1 от НК е с отложено изпълнение за срок от три години като го **намалява на една година и шест месеца** ;

в частта на солидарно осъждане за разноските по делото, като вместо него постановява **всеки** от подсъдимите Д. и Л. да заплати по сметка на СДВР сумата от по 247, 50 лева, а в полза и по сметка на СРС сумата от по 137,50 лв.

РЕШЕНИЕТО Е ОКОНЧАТЕЛНО.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____